

Нилириа Уотър

Легенди от Рил Ноон

ПРОБУЖДАНЕ
ПЪРВИ СЪЛКИ

книга първа

МОНТ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОЛОГ.....	9
-------------	---

ПЪРВА ЧАСТ

<i>Имало едно време</i>	12
-------------------------------	----

Някога...

Някъде назад във времето.

<i>Години, столетия, векове... ..</i>	14
---------------------------------------	----

<i>„Луна обагрена в червено... “</i>	21
--	----

За среднощните изненади

Как се сдобих с пухкава играчка за няколко милиона.

<i>Неочаквано посещение.</i>	35
-----------------------------------	----

Да призовеш Драгона.

За Ханиел – ангелската покровителка на

Света на Единствения.

За избора на един паднал ангел.

И какво може да сътвори Любовта когато

<i>проговори.</i>	47
------------------------	----

ВТОРА ЧАСТ

<i>Първи стъпки.....</i>	287
<i>За Триадата – пазителка на Рил Ноон. Принцът и неговият Драк Мар. Избори или какво е да бъдеш Дард Даад.</i>	290
<i>„Завръщането“.....</i>	375
<i>За Забранения плод</i>	398
<i>За среднощните пътешествия. Рицарите, дамите и още нещо... ..</i>	415
РЕЧНИК НА НЕПОЗНАТИТЕ ДУМИ.....	427

Пролог

Когато се замисля за себе си, се губя в безкрайните спирали на виденията си.

Когато питам защо искам да знам, няма отговор.

И наистина ли искам да го разбера или по-лесно е да се скрия в непристъпния за друг свят на сънищата си и да мечтая.

Да летя на крилата на мисълта, без да се страхувам от това, че мога да падна, защото това е невъзможно.

Там Светът е друг и Ти си друга – логиката е излишна, безсмислено е да я търсиш.

Там си само Ти – без фали, без страх от хорската злоба.

И когато страхът те завладее, винаги можеш да се събудиш, защитена от самата себе си.

Духът ти броди, освободен от плътта, на воля по плажовете на твоето въображение. Пясъкът на годините се рони под стъпките на несбъднатите ти мечти и неизказани желания.

Морето на Сънищата шепти с дъвен напев. Вълните му достигат до теб, разбивайки се в нозете ти и се връщат обратно, отмивайки болката от изранената ти душа.

Хармония и самота... Безвремие...

NiLiRia WaTer

ПЪРВА ЧАСТ

„Имало едно време...“

Така започва всяка история, но моята няма да започне така, защото „онова време“ го заличих. Е, поне се опитах.

Защо се опитах?

Нима можеш да заличиш болката от предателствата на свои и чужди? Оказа се, че не! Но за сметка на това успях да открия един друг Свят – от другата страна на Здрача – там, където е Зората.

Всичко започна с едно съвсем невинно запознанство в интернет. Тя се казваше Александра! Или това бе само псевдоним? Не се интересувах, а и след всичко, което се случи, нищо нямаше толкова голямо значение! Случайност или не, тогава нищо не бе важно, просто натиснах опцията, с която трябваше да я приема за приятел и – толкова! Не ме интересувах нито защо имаше „затворен“ профил, нито факта, че не можех да видя нито една нейна фотография. Нарекох я „моята виртуална изповедничка“, до деня...

Телефонът иззвъня и пронизителният звук ме изтръгна от следобедната ми дрямка.

– Извинете, името ми е Кармен Константин и съм приятел на Александра – Алекс. Простете ми за внезапното нахлуване. Мисля, че трябва да се видим! Не бих искала да говорим по телефона за това! – настойчивост прозвуча в гласа ѝ, а усещането за недоизказаност увисна във въздуха. – Ало-ooo! Все още ли се чуваме?

– Утре! В кафе „Глициния“! Знаете ли къде се намира?

– Ще го открия! Моля ви, елате! Ще ви очаквам! Само...

– Ако наистина сте приятел на Алекс, трябва да сте сигурна, че ще ви разпозная! И още нещо. Аз винаги спазвам обещанията си. До утре, когато и да е това! – прекъснах връзката и се усмигнах. Дали наистина?

На другия ден, точно в десет прекрачих прага на „Глициния“ и Тя беше там!

Някога...

Някъде назад във времето.

Години, столетия, векове.

*Когато хората говореха с боговете и
самите ТЕ бяха богове.*

*Той бе пазител в Храма на Времето,
бе дал обет за безбрачие и бе подготвен
от Жреците за върховен Маг.*

Празненството бе в разгара си. Представянето премина с невероятен успех. Младата жена разглеждаше с разсеян поглед събралото се наоколо множество сякаш бе случаен посетител, а не – главно действащо лице. Кармен бе поканила „каймака на обществото“, както се изразяваше. Тук-там разпознаваше по някого и се сещаше за името, с което ѝ бе представян. Всъщност – нямаше приятели, живееше затворено в собствен свят, недосегаем за събралите се около нея. Аплудисментите, суперлативите, потупването по рамото – всичко бе фалш, който добре познаваше, но бе принудена да търпи. Очите на тези хора бяха пусти –

нямаше я искрицата светлина.

Когато преди няколко години нейна приятелка чу за проблема ѝ, ѝ препоръча водещ психоаналитик. Нито за миг не подозираше, че нейните невероятни преживявания ще се превърнат в бестселър, донесъл ѝ популярност и финансова сигурност. За нея това бяха откровения, споделени с близък човек. Когато първите ѝ разкази бяха издадени, се появи Кармен и я убеди да продължи.

Така нейните кошмари и нощни бдения видяха бял свят.

„Бял свят – смешно! Има толкова много светове, за които хората дори не подозират.“

Огледа се в излъсканата витрина на галерията. Оттам я посрещна погледът на вече – не много млада, тъмнокоса жена.

"Все още съм красива... – премина през мислите ѝ. – ...макар първите бръчки да не личат толкова видимо, времето оставя достатъчно следи, непримиримо бележейки ме с всеки изминаващ ден. Странно. Усещам се толкова стара и уморена, сякаш съм на хиляди години."

Усмихна се на отражението си и леко повдигна чашата с шампанско към устните си. Обичаше вкуса му – усещането как мехурчетата на прозрачната, искряща като кристал течност гъделичкат гърлото ѝ.

Тогавя Я усети – онази специфично разхождаща се по гърба ѝ Топлина, която с всеки изминат миг ставаше все по-осезаема. Някой или нещо безспорно я наблюдаваше. Бе се научила да разпознава усещанията си и това се превърна в нейна втора природа.

Паренето премина в болка, която скова раменете ѝ, пролази по гръбнака и се впи хищно в корема. Стисна

устни, за да не извика, отметна кичура, паднал над очите ѝ, и се обърна светкавично. В отдалечения ъгъл на залата се чу пукот и една, пълна с превъзходни екзотични цветя, ваза се пръсна на парчета. Кристалчетата се разлетяха по мраморния под като разсипани миниатюрни късчета лед.

Изненаданите викове на пострадалите и изплашените им възклицания се смесиха с бързото разместване на столове от персонала, притекъл се да възстанови реда. Погледът ѝ шареше в тълпата, търсейки виновника за инцидента. Всъщност, виновницата беше тя. По тялото ѝ премина тръпка като от съприкосновение с електрически ток. Пръстите ѝ побеляха от напрежение. Само за момент ѝ се стори, че видя една фигура, проправяща си път към близката врата. Направи опит да я последва, но нечия ръка се впи в рамото ѝ и един повелителен глас заповяда:

– Спри! Късно е! Той избяга!

– Кой? – хватката се отпусна и, освободена, тя извърна глава, за да потъне в най-черните очи на света.

Мъжът бе на онази неопределена възраст, бележеща годините на зрелостта и изглеждаше доста внушително в ушития си по поръчка вечерен костюм. Онова там – скрито под мекотата на дрехата – бе планина от мускули, на която би завидял всеки борец се за титлата „Мистър Планета“ мъж и не се дължеше на придобит във фитнесзалите имидж.

„Колко интересен контраст! Сигурно тренира някакъв спорт“ – премина през главата ѝ.

Хрумна ѝ да го попита, но устните ѝ останаха полуотворени. Преглътна, пое дъх и точно тогава...

– О, виждам, че сте се запознали. – стресна я гласът

на издателката ѝ. – Никол, радвам се, че...

– Всъщност, не успяхме. – прекъсна я по средата властният му тембър. Бе като хипнотизирана, нещо я държеше закована на място. Струваше ѝ се, че изглежда като последна глупачка. – Името ми е Деймиан! – протегна ръка и тя механично му отговори със същото.

За миг усети боцкането на хиляди иглички и сякаш цялото ѝ същество настръхна. Той целуна галантно само пръстите ѝ. Погледът ѝ бе привлечен от масивен златен пръстен, представляващ драконово тяло, обвито около призрачно син диамант, искрящ в неонов синя светлина.

– Колко странно бижу. – отрони се от устните ѝ. – Има огън и страст в него.

– Никс, всичко ли е наред? Виждаш ми се малко отнесена. Какво пиеш?

– Шампанско. Господи, тук е толкова задушно! – знаеше, че се държи неадекватно, но не можеше да контролира чувствата си.

– Мисля, че ще е добре да излезеш за малко на вън! – смутено предложи приятелката ѝ, следейки ги с поглед. Те още държаха ръцете си.

– Какво ще кажете за една малка разходка, красива госпожо? – до нея достигна нечий глас и тя покорно последва неговия притежател.

Навън вятърът носеше аромата на нацъфтелите липи. Тя пое дъх, опитвайки се да потуши надигащото се в сърцето ѝ безпокойство.

„Толкова ми е познато!“

– Надявах се на това.

– Имате толкова екзотично бижу. Колкото и странно да звучи, то сякаш ме привлича.

От известно време я наблюдаваше. Реакцията на пръстена беше показателна – това бе Тя. Не я позна. Изглеждаше толкова различно. Усмихна се.

„Разбира се, че ще е различна! Когато преминават отвъд, всички променят облика си. А и разликата в пространствените измерения.“

Тя сякаш бе обсебена.

– Откъде го имате? – очите ѝ се впиха в него.

Дали усещаше силата, с която го разтърсваше? Едва ли. Можеше да не е пробудена. А ако бе закъснял?

– Наследствено е.

– Странно, но толкова ми е познато. Бих се заклела, че съм го виждала и друг път. Сякаш има нещо в него... Деймиан, името Ви дори е странно. Не е нашенско.

– Всъщност аз съм така да се каже, с малко доста смесена кръв. По баща съм грък и малко англичанин – по стечение на обстоятелствата. – усмивката, приплъзнала се по лицето му, образува малки ситни бръчици около устните.

Наблюдаваше го. Толкова нетипично поведение.

„Англичанин по стечение на обстоятелствата. Какво ли пък трябваше да значи това? Може би бе от прословутия им английски хумор? Има нещо неуловимо в него, нещо плашещо, но и невероятно магнетично.“

– Какво прави гражданин на света тук, в нашата малка страна? – каза на глас, маскирайки скритите си размишления с дрезгаво покашляне.

„Разбира ли колко е сладка в любопитството си?“ – това го накара отново да се усмихне спомняйки си.

– Бизнес. Е, това е само между другото. По-скоро задоволяване на моето его на филантроп. Да разбирам ли, че Кармен не Ви е осведомила? Така е, нали? Тази

Кармен! Всъщност, аз съм Вашият издател.

– Издател? Нима Кармен не е моята издателка?

– Оставил съм всичко в нейните ръце. Забележителна личност! Как мислите? Тя се занимава с всички подробности. Аз обаче правя възможно всичко това, което както се уверих, не Ви впечатлява особено! – той буквално четеше в нея, което направо я ужасяваше.

– Аз, аз съм само обикновен писател. Не знаех, че... – беше ѝ трудно да говори.

– Вие никога ли не довършвате изреченията си или тази привилегия е само за мен?

– Само за Вас? Съжалявам, ако това...

– Не съжалявайте, просто сте толкова уплашена, че ако не бе любопитството към бижутото, което нося на ръката си, бихте хукнали през глава.

Стресната от това, че мислите ѝ са толкова прозрачни, тя отстъпи крачка назад. Всичко се случи за миг. Кракът ѝ попадна в празното пространство. Намираше се в началото на стълбището, водещо към градината. Ръцете ѝ безпомощно потърсиха опора.

В тъмнината проблесна червена светлина, пролази по тялото ѝ и нечии невидими ръце я задържаха неподвижно. После я повдигнаха и я поставиха отново на ръба на площадката. Мъжът повелително бе протегнал ръката си напред. Стори ѝ се, че пръстенът блестеше с ярък червен пламък, а притегателната му сила я накара да пристъпи механично към него.

– Нищо не се е случило! Това е само сън! – монотонният шепот я обгърна и тя се почувства в безопасност.

Зорас уморено притвори очи. Ръцете му се отдръпнаха от олтара. Кристалът в основата на светилището засия с неоново бяла светлина. Значи се срещнаха отново. Дали този път ще успеят?

Раменете му се приведоха под напора на спомените.

„Трябва да успеят! Пазителите трябваше да се съберат. Дъщерята на Хел трябва да се завърне на Атрас*. Предсказанието трябва да се изпълни.“*

Всичко беше в ръцете на Пазителя. Дано срещата им бе за добро.

„Защо ли е приел отново физически образ? – в Светилището се разнесе гръмкият му смях. – Последният път не бе толкова удачно. Дали Дей Мей Ан бе научил урока си?“

Старият Жрец отвори Свещената книга и зачете.

Кристалът издаде пронизителен звук и Храмът се изпълни с неонова светлина, която проблясваше ритмично в цветовете на дъгата. Първожреецът падна на коляно и дълго се взира в огнените силови линии, които танцуваха, преплитайки се, докато светлината се събра.

Мощен лъч сякаш проби купола на храма и Времето спря в Предела.*

„Сега, всичко е в ръцете ти Повелителю!“

Луна обагрена в червено

„Политаи в Хаоса,
помитаи с ръце, криле на Ангел скрили,
последните частици тъмнина.
Изправяи се срещу съдбата
като достойна Атрасова дъщеря.
Сега си в своята стихия.
Лети напред – пространствата,
все още пазят, твоята дия.
Белези с огън вдълбани
времето превърна във следа.
За него са, ако желае, след теб да тръгне.
Дете на Атрас, мечът неспокоен,
в десницата ти веч трепти.
За кой ли път – може би последен,
дуелът в този свят предстои!“*

Лунната светлина нахлу заедно с вятъра през отворените прозорци. Сетивата ми, свикнали да реагират на чуждо присъствие, и този път не ме подведеха. Почти събудена, малко стресирана, огледах обстановката – бе ми непозната. Станах и със замах разтво-

рих копринените завеси, надвесвайки се над парапета в желанието си да поема повече въздух.

Очите ми се приковаха в огромния огнен диск на Луната.

Луна, обагрена в червено.

Лек полъх, усещането за безпътност и нереалност обсебиха сетивата ми. Някъде дълбоко в съзнанието ми запъпли необяснимо безпокойство. Сякаш нещо много познато, близко, но безвъзвратно загубено, се връщаше от небитието с огромна скорост, разрушавайки стените, които предвидливо бях се постарала да изградя. Те ме спасиха от другите, но не можах да ме опазят от самата мен.

Луната.

Ако протегнех ръка, щях да я докосна. Толкова огнена!

Топлина, пясък, пустиня, вода.

Нещо се луташе в мен, превръщайки в хаос мислите ми. Картините се сменяха с неподозирана за възприятията ми бързина.

Поех дъх и бавно издишах, притворила очи, отдавайки се на усещането. Лек гъдел премина през нозете ми и топлината плъзна по цялото ми тяло, обгърна ме и се почувствах като лумнал на вятъра огън. Той се завъртя на спирала около мен и с танца на вихъра му се издигнах над земята, полетях нагоре – устремявайки се към светлия диск на Луната.

Прекрасна нощ, спокойствие – като приказка. Обичам тези нощни бдения. Няма го градският шум, нито

напрежението от надпреварата с времето. Часовете се движат с мудността на вечност.

Права беше Кармен.

„Надявам се да си доволна. Там ще си спокойна – толкова е тихо. Имаш нужда от себе си, да се събереш!“ – сякаш все още чувах гласа ѝ.

Разбирах Кармен, затова предпочетох да я оставя доволна, макар и малко притеснена от състоянието ми напоследък. Това беше мотивът ѝ да ме заточи на такова необитаемо място – далече от цивилизацията, високо в планините. Единствената ми комуникация – мобилният ми телефон, който кой знае защо беше развил мания за самостоятелност – все по-често стачкуваше, заличавайки и последната ми възможност за връзка с останалия свят. Един хипотетичен съсед, който все още не бях виждала, макар самата Кармен да ме увери, че той рядко напуска дома си. Единственият път, по който можеше да се стигне до там, минаваше под моите прозорци.

Странно колко бързо изминаха два месеца – дори не усетих как дните се превърнаха в седмици, а седмиците – в месеци. Листата, грижливо подредени на бюрото ми, растяха в стройна купчина, за радост на моите редактори. Веднъж на две седмици куриер ми доставяше всичко необходимо като храна, хартия и пособия за писане – така и не се отказах от писането на ръка. Кармен непрекъснато мърмореше относно старомодната ми склонност да използвам модерния си лаптоп като пишеща машина.

Все още не мога да се преборя с нелогичната си непоносимост към революционните технологии на нашия век. Предпочитам стария изпитан начин – да извадиш мисълта си на белия лист, пред риска да унищожиш

целия си труд само с едно погрешно натискане на неправилния клавиш. Е, винаги можех да извадя в краен случай тежката артилерия от рода на:

„Читателят не се интересува толкова от това на какво си написал книгата си – на ръка или на компютър. Важното е да е увлекателна и завладяваща.“

Пък и аз си бях извоювала правото на самостоятелност – привилегията да съм приятелка с издателката си и най-дисциплинираният ѝ писател по нейните думи.

Когато преди година споделих с приятели проблема си за нощните безсъния, ми препоръчаха водещ психолог-аналитик.

Така се запознах с Кармен – тя бе твърдо уверена в теорията си за утвърждаването. Всъщност, всички тези проблеми, се дължали на една единствена причина – себесъществуването. Предложи ми да записвам всички свои мисли и преживявания като разкази, после се извини с твърдението, че при нея това е професионално изкривяване. Кармен беше издателка.

„Нямаш представа, скъпа моя, колко невероятни неща можеш да научиш в моя занаят. Срецам най-различни хора – от ексцентрици до егоцентрици и в същото време най-невероятните писатели. Да различиш добрия разказвач от обикновения драскач, да илифоваш един самороден диамант не е просто работа – това е призвание. Талантът се крие и зад обикновените думи, само дето трябва да идват отвътре.“

Месец по-късно отново се срещнахме. Нито за миг не подозирах, че моите невероятни преживявания, кошмари и нощни бдения могат да се превърнат в истории с неочакван край.

Наблюдавах я как с нетърпение поглъща написаното

от мен. Като ловец, надушил плячката, ръцете ѝ бързо прелистваха малката купчинка изписани листа.

– Това е! И никога не си писала до сега? Невероятно! Дори не е нужно да се пипа. От това може да излезе прекрасна история. Какво ще кажеш? Довери ми се!

И аз ѝ се доверих.

Така моите откровения, споделени с близък приятел, се превърнаха в истории с продължения, докато в един прекрасен ден...

*За среднощните изненади.
Как се сдобих с тужкава играчка за
няколко милиона?*

На ти тебе спокойствие.
До утрото имаше още много време, ако се вярваше на електронния часовник до леглото ми. Фосфоресциращите му цифри странно ми напомняха за нещо.

Преминалият през тялото ми полъх накара кожата ми да настръхне. Опитах се да стана от леглото, внимателно разкършвайки схванатите си рамене. Тази болка в гърба напоследък все повече ме тревожеше, но да бе само тя!

„Чаша мляко ще ми дойде добре.“

Внезапно осенилата ме мисъл ме накара да се усмихна. Детските привычки трудно се забравят.

„Тук някъде трябваше да е. – ровех в препълнения хладилник с нетърпението на наркоман. – А, най-накрая!“

Сипах си и търпеливо изчаках, докато се затопли в микровълновата печка. Чу се изщракване, бързо я от-

ворих, предотвратявайки алармения звук.

Усещах главата си огромна и пулсираща. Щипка канела и с блаженство отпих разливайки няколко капки върху ръката си. Поех чашата в другата ръка и още малко от живителната течност се разля. Оставих я на масичката пред мен и се взрях в ръцете си. Те трепереха, свих импулсивно пръстите си в юмруци, с надеждата това да спре. Уви! Тръпките плъзнаха по цялото ми тяло. Стори ми се, че температурата в стаята пада, а подът странно се накланя. Поех си дълбоко дъх.

„Всичко си има обяснение“.

Опитвах се де успокоя диво препускащото си сърце. Предчувствието не ме излъга. Нещо в тъмното, се шумугна в краката ми и изпрати огнен импулс в кръвта ми. Обърнах се рязко, поемайки си дъх на пресекулки.

„Мишки, мразя мишки! Не, това бе по-голямо. Ето, отново се стрелка без посока.“

Чу се заплашително изтракване, после – звукът от счуване на нещо стъклено.

– Спри! – извиках на глас. Настъпи тишина, в която отчетливо улових нечие накъсано дихание. – Стой, където си! Не се бой, няма да те нараня!

Погледът ми се плъзна из стаята. Дадох си сметка, че почти виждам предметите около себе си сякаш имах очила за нощно виждане.

– Невъзможно!

Гласът ми прокълнтя, отговори му тихо мъркане. Чак сега осъзнах защо не се блъсках в мебелите. Видях извитите стълби и потръпнах, представяйки си как слизам по тях.

– Мили, Боже! Без да се пребия? Не може да бъде! Не, не отново!

Не, този път не ходех на сън. Бях напълно будна и всичко се случваше наяве. Стоях, премръзнала и трепереща, в средата на огромната стая, която Кармен използваше за кухня и трапезария и нещо пухкаво и топло упорито се отъркваше в краката ми.

– О, Кармен, ако това е някой от твоите номера, кълна се ще...

Ето, отново – звук подобен на... Това мъркане ли беше или просто така ми се бе сторило?

Бавно отстъпих, опитвайки се да не нараня себе си или невидимия ми гост, протегнах се и включих лампите. Блесналата светлина ме заслепи и притворих очи от болка, а по страните ми се търкулнаха две малки сълзи. Залитнах, а нарушената ми координация осезателно ми напомни за многото безсънни нощи напоследък.

„Уморена си до смърт, Никол!“

Тръснах глава. Ето, че започнах да чувам и гласове. И точно тогава...

То изскочи зад покрития с дамаска на тигрови шарки фотьойл, вдигнало високо опашка, и застина. Коте! Това беше голямо коте – бяло като сняг. Направих крачка, стараяйки се да не го изплаша, но то не помръдна. Приближих се до него и се наведох, за да го вдигна от земята. Замръзнах, поех си бавно дъх, когато то се плъзна и невъзмутимо се настани на коленете ми. Не бе възможно, нямаше начин – това бе сън. Иначе не можеше да бъде и това бе единственото реално обяснение, защото в ръцете си държах малкото на тигър. Пухът му още не бе се отърсил от искрящо бялата му козина.

– Откъде се взе, мъниче? – ето, вече започнах да си говоря и сама. – Сигурно си гладно? Ама разбира се!

– станах, като внимавах да не правя резки движения и го понесох към хладилника. – Я, да видим какво имаме тук – замразена храна, риба тон, картофена салата, майонеза. – погледнах го недоверчиво.

„*Малкото на тигъра едва ли се храни с риба. Може би – с месо?*“

– Колко си голямо? – сигурно полудявах, та аз разговарях с животинка.

Чу се рязко изръмжаване и усетих леко ухапване. За малко да го изтърва, тялото му се стрелна и то докосна с муцунка кутията с мляко.

– Ама разбира се! Мляко! Сега ще си направим пиршество, малък приятелю! Е, конкуренте, да си го поделим! Съгласен? – последва поредица от модулирани гърлени звуци. Засмях се. – Докато се науча да те разбирам, това ще е най-добрият начин за комуникация, приятелю. – тигърчето близна ръката ми и ме погледна с огромните си очи с цвят на разтопено злато. – Господи, бих се заклела, че ме разбираш! – погалих го и то замърка като коте, сви се удобно в извивката на ръката ми и замря. Усещах как учестеното му дишане бавно преминава в бавно похъркване. – „*Като дете.*“ – премина през съзнанието ми, докато пъхах стъкления съд в микровълновата. – Само минута, мъниче! Само минута и ще си направим пиршество! А след това ще ми кажеш откъде се взе. – усмигнах се на себе си. Хареса ми да си говоря сама. Звукът на алармата ми напомни, че млякото е готово. – Обожаваш топло мляко, нали?

Свила нозе, седнала на фотьойла, го наблюдавах, докато отпихах от топлата течност, подправена с мед и канела. За броени минути то лакомо погълна съдържанието на пълната купа, повдигна великолепно кра-

сивата си глава и ме погледна. Тялото ми реагира с неочаквана нежност.

– Горкото! Откъде се взе? Толкова си мъничко! Утре, утре непременно ще се обадя в къщи. Тежко ти, Кармен, ако това е някой от твоите номера! Ама, разбира се, че е номер. Откъде би се появило това невероятно чудо?

Мъничето се размърда, явно заситило глада си и неуверено се запрепва, в желанието си да дойде при мен. Мъркането му бе единственият звук в тишината. Драскането по вълнената дамска трябваше да означава само едно – искаше да се покачи при мен.

– Е, фъстъче, заслужи си вечерята!

Тази мисъл ме накара да се засмея.

„Вечеря? Та часът е пет сутринта.“

Упоритостта на животинчето ми се нравеше. Вече за пореден път се опитваше безуспешно да се покатери, клатушкайки топчестото си тяло.

– Е, мисля, че ти си едно много, много смело коте!

Чу се отривисто ръмжане. Това ме разсмя. Наведох се и му протегнах ръка. Това му бе достатъчно. Малките му закривени нокти оставиха следи там, където се впиха, но вида на гордо маршируващия по дивана мъник ме накара да се превия от смях и да забравя за потръпващата в пръстите ми болка.

– Виж ти! Имало си остри нокти! Ще трябва да...

„Всъщност ноктите на котките не се режат, а предполагам и на тигрите. Тигър. Бъъ-рр! Това е бебе – тигър!“

Тихото мъркане някак си ме успокои. Придърпах халището, използвано за декорация на кръглия диван. Чувствах се като одалиска върху него. Полегнах, при-

глуших светлината в стаята и се отпуснах. Пухкавият ми приятел не чака покана, а внимателно се притисна в извивката на ръката ми. Влажната му муцунка се допря до устните ми и упорито задуши около нея. Дъхът ми се сля с неговия. Усмихнах се – усещането бе като при целувка. Топлината бавно се разля по тялото ми и раздвижи кръвта в студените ми стъпала. Сънено се сгуших, усещайки как успокоено от топлината ми, малкото ми гостенче тихо и монотонно замърка. В просъница, една мисъл се залута безпомощно в съзнанието ми. Нещо блестящо висеше на врата му, скрито между пухкавата му козина, но сънят превзе умореното ми съзнание.

„Блаженство!“ – бе последната мисъл, преди да усета гостоприемните обятия на Морфей.

„Е, вече не си сама на `хира*!“

В последно време не можеше да я настига. Понякога я изгубваше от погледа си в някой Свят, но тя винаги се връщаше при него. Бяха обречени, обречени от самото начало.

Очите му се взряха в оредяващата тъмнина. Идваше нов ден, още един. Пръстите му конвулсивно се свиха.

„Търпение!“ – напоследък все по-често му се налагаше да подлага на изпитание самоконтрола си. Мисълта, че тя е на крачки разстояние, без да има право да я докосне, го подлудяваше. – *Още е рано. Не е готова за срещата. Търпение! Е, поне Сет е при нея.*“ – как му завиждаше.